

ОСОБЛИВОСТІ МОДИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ СТ

Нові технічні й технологічні можливості сприяли розвитку перукарського мистецтва, допомагали рухатися вперед, знаходити нове і невипробуване. Так, на початку 50-х років ХХ ст. було зроблено спробу знову відродити жіночу стрижку в стилі «бубі копф», але не надовго. Популярності набули зачіски, які виконували за допомогою гарячих щипців (рис. 5.13 а, б, в). При цьому укладку робили як на короткому, так і на довгому волоссі. А найбільш модними кольорами волосся стали бронзові, платинові, кольори латуні, міді.

Широко застосовували скульптурні буклі, локони, хвилі, їхні комбінації.

Використовували також папільйотки, бігуді. Носили зачіски з косами, укладеними у вигляді обідка або кошика.

На початку 50-х років чоловічі зачіски зазнали певних змін, але не таких радикальних, як жіночі. Як і раніше, модними були короткі стрижки, проділи, напівпроділи, чубки. Зачіски чоловіків у 50-ті роки були переважно короткі, охайні.

Продовжували носити «бокс», «напівбокс», «польку», «їжак», «бобрик», «каре», так звані літні англійські стрижки. Набули

популярності «венгерка», «канадка», класична та пластична стрижки. Вони відзначалися високою технологією виконання (рис. 5.14 а, б, в).

Рис. 5.13. Модні зачіски 50-х років ХХ ст.:

а — з буклями; б — з валиками і косами; в — зачіска, виконана гарячими щипцями

У чоловіків середнього віку іноді зустрічалися невеликі напівкруглі «кубинські» бороди (рис. 5.14 г).

Цілою епохою в розвитку світової моди стала поява образу короля рок-н-ролу Елвіса Преслі. Рок-н-рол — явище не лише у музичному мистецтві США. Це стиль у світовій моді, який став основою багатьох сучасних напрямів різних видів мистецтва, у тому числі і перукарської моди. Зачіски в стилі Елвіса Преслі з об'ємом волосся над чолом у вигляді кока тривалий час залишалися популярними в різних країнах світу.

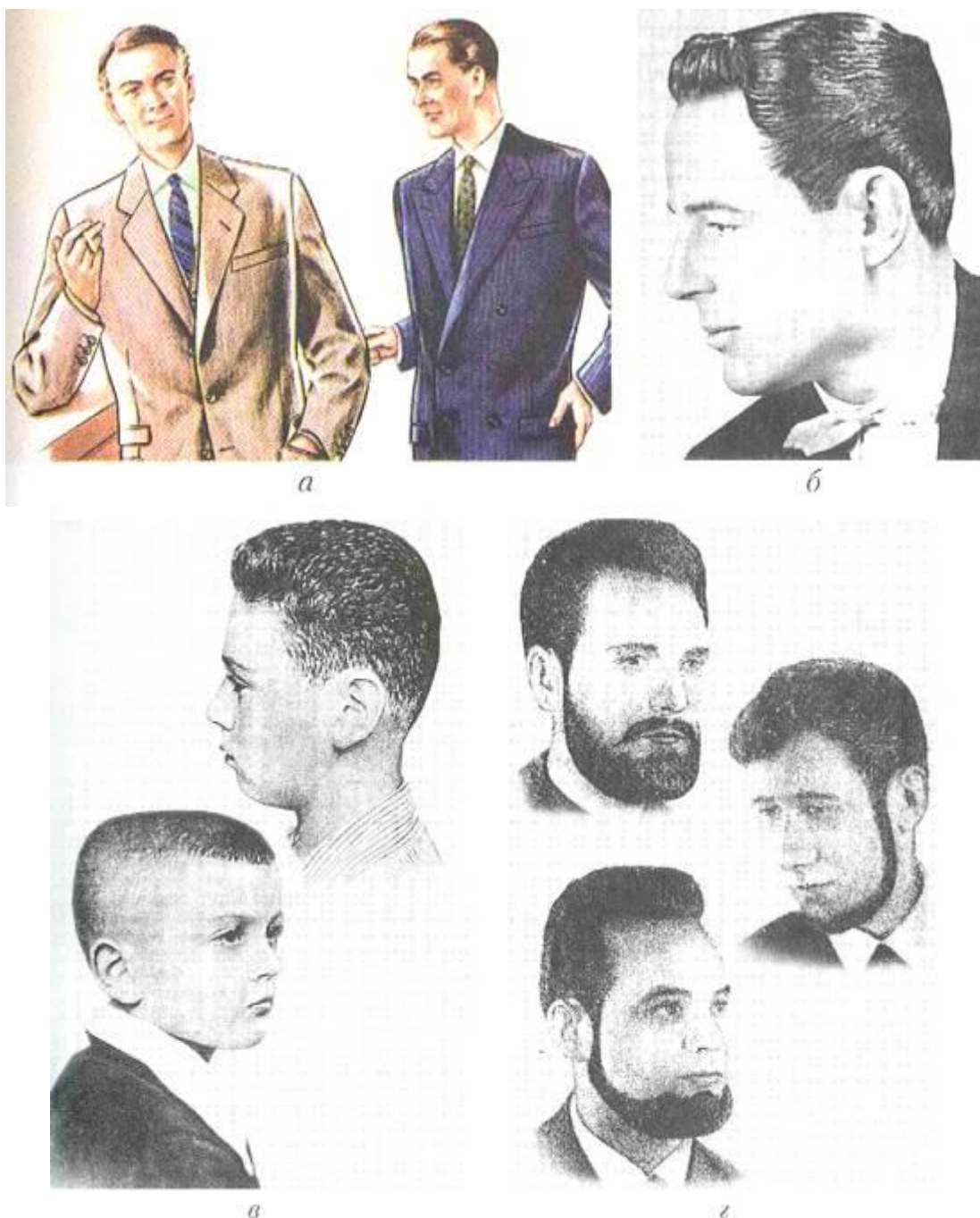

Рис. 5.14. Чоловічі стрижки 40-50-х років:

а — «полька»; б — «молодіжна»; е — хлопчачі стрижки (бобрик, чілка); г — стрижки, доповнені бородами: «російська», «кубинська», «жабо»

Європейські професійні об'єднання перукарів у 50-х роках ХХ ст. започаткували проведення двічі на рік (весною та восени) оглядів нових напрямів перукарської моди. Це і було початком сучасного міжнародного конкурсного руху.

а б

Рис. 5.15. Хімічна завивка 50-х років: а — з дрібними кучерями; б — з укладкою на бігуді

Рис. 5.16. Жіноча стрижка 50-х років

У жіночій моді популярністю користувалася хімічна завивка (рис. 5.15 а, б).

У середині 50-х років ХХ ст. в жіночій моді знову стала популярною стрижка (рис. 5.16). У цей час перукарі, створюючи нові зачіски, використовували прийом

тупірувавши волосся пасом, завдяки чому зачіска набувала висоти, більш стійкого, важкуватого силуету (рис. 5.17 а, б).

Популярними були зачіски в стилі кінозірки Мерилін Монро з великими локонами на білявому волоссі (рис. 5.18). У 50-х роках розширилися ділові зв'язки серед країн Східної Європи в найрізноманітніших формах: міжнародні виставки, виставки-ярмарки, що супроводжувалися демонстрацією моделей одягу і зачісок. Це сприяло обміну досвідом, підвищило рівень розвитку перукарського мистецтва, визначило основні напрями вітчизняної моди. В жіночій моді країн Східної Європи поширилися зачіски, які отримали назви завдяки своєму силуету — «цукрова голова», «вулик».

У 1960 р. з'явилися металеві бігуді для плоскої (горизонтальної) накрутки з діаметром до п'яти сантиметрів. Бігуді, що використовувалися раніше, були тонкі й створювали на волоссі дрібні завитки, легку хвилястість.

б

а

в

Рис. 5.17. Зачіски з використанням прийому тупірування волосся:

а - з симетричним розподілом пасом; б- з асиметричним розподілом пасом в — з мількою

Жіночі зачіски 60-х років характеризуються досить великими об'ємами, використанням начосу, знебарвленням волосся. Зачіски незалежно від довжини волосся мали подовжену форму на маківці, популярними стали прямі чілки.

Рис. 5.18. Зачіска у стилі Мерилін Монро

У Парижі Жак Дессанж ввів у моду начоси з волосся, які потребували ретельного догляду та регулярного відвідування перукарень. Жінки носили зачіски з довгого волосся: «вулик», «бабетта», «тюльпан» (рис. 5.19). Одна з таких зачісок — «бабетта» - була особливо популярною. Цю назву пов'язують з іменем героїні французького фільму «Бабетта йде на війну». Молоді жінки і дівчата у 50-60-х роках ХХ ст. досить часто наслідували модні зачіски кіноактрис — Бріжіт Бардо, Марини Владі, Одрі Хепберн, Елізабет Тейлор та інших, які стали символами краси того періоду. На тривалий час увійшло в моду довге біляве волосся, що вільно спадало на спину і плечі.

Об'ємна маківка підкреслювалася стрічками, легкими шарфами, косинками, бантами (рис. 5.19 г).

Цей популярний стильовий напрям має свої відмінності у країнах Європи. Так, відомі варіанти російської стрижки, австрійської (комбінація короткого волосся на потилиці знизу і каре подібної форми зверху), французької (коротка стрижка, виконана бритвою) а також стрижки гаврош (комбінація російської стрижки на потилиці й французької зверху). Усі ці стрижки мають об'єм на маківці (рис. 5.20).

Для створення хвиль і локонів, які б нагадували природні кучері, швейцарський перукар-модельєр Крамер використовував спеціальні бігуді для вертикального накручування. Особливість його винаходу полягала в тому, що волосся, накручене на бігуді, у процесі сушіння зберігало округлість і рівномірний натяг усього пасма. Це забезпечувалося завдяки круглій формі бігуді й спеціальному затискачу. Метод вертикального накручування волосся активізував появу нових інструментів і пристосувань.

У згаданий період вершини творчості досяг перукар Гійом. Він упровадив новації в техніку стрижки, пропагуючи метод «double coupe», що запобігав градуванню волосся. Його зачіски були популярними в усьому світі (рис. 5.21). Цей метод знайшов певне своє продовження у творчості інших перукарів. У 50-х роках розпочав діяльність англійський перукар Відал Сессун.

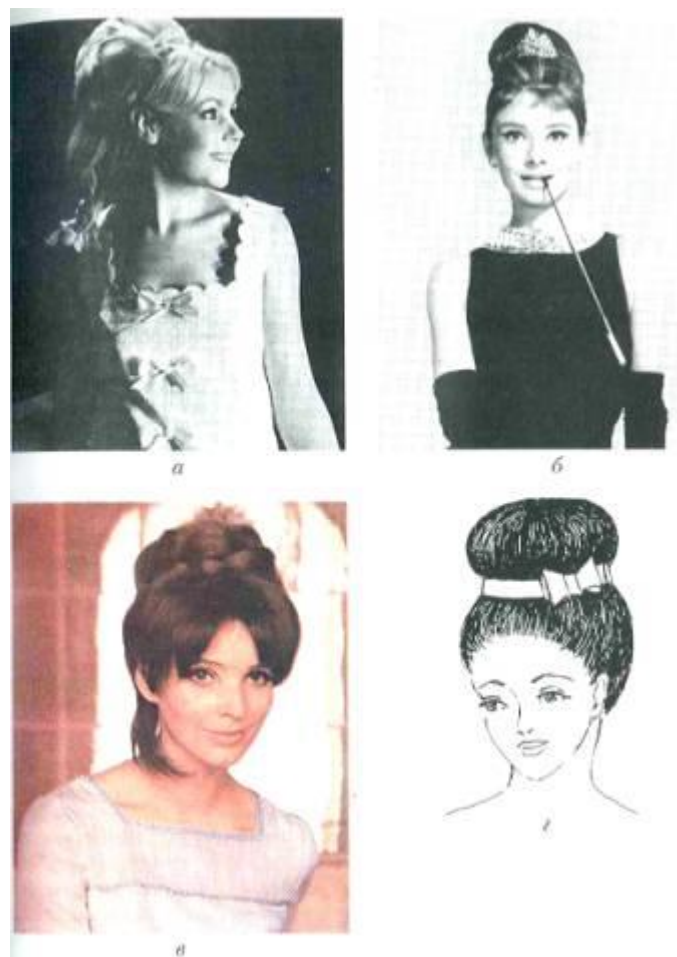

Рис. 5.19. Жіночі зачіски 60-х років із довгого волосся:

а — «бабетта»; б — «тюльпан»;

в — варіант зачіски з шиньйоном;

г — об'ємна маківка, підкреслена стрічкою

Наприкінці 50-х років він мав у центрі Парижа власний салон, де почав проводити технологічні експерименти з удосконалення стрижки. В моду увійшла стрижка, з'явилися зачіски типу «гаврош», «паж». Зачіска типу «гаврош» складалася з коротких пасом по всій голові й довгих, що спускалися на шию та плечі (рис. 5.22).

Рис. 5.20. Жіночі зачіски 60-х років з короткого волосся:

а — градуйована стрижка; б — варіант «російської» стрижки; в — «французька» стрижка; г — стрижка «гаврош»; д — комбінована стрижка

Рис. 5.21. Стрижка, виконана за методом « double coupe »

Західній Європі 60-ті роки ХХ ст. були десятиріччям революційних перетворень у суспільстві. Одні вважають його золотим десятиріччям нових свобод, які завоювала молодь, інші — роками, що принесли з собою загибель моралі, авторитетів, дисципліни. Ультрасучасні «стиляги» із зачісками в формі гриба (у стилі «Бітлз»), які дотримувалися в моді певних, хоча й нових, законів, досить швидко перетворилися на хіпі.

Згадана стрижка, стала модною завдяки «королеві міні-спідниць» Мері Квент і викликала на початку 60-х років потужну хвилю наслідування. Узявши за зразок грибоподібну зачіску «Бітлз», Відал Сессун надав їй асиметричності й модної гостроти: починаючи від середини голови, волосся вузько, загострено спускалося до п'яти точок. Завдяки цьому воно ідеально облягало голову, ніби футуристичний шолом. З такою зачіскою, що підкреслювала круглу, об'ємну форму голови (або штучно створювала враження такої форми), шия і тіло здавалися ніжнішими, крихкими, тендітними.

На початку 60-х років ХХ ст. В. Сессун створив нову революційну технологію стрижки. Він запропонував «геометричні» моделі стрижок, які були стильними у будь-якій ситуації й за будь-якої погоди: зручні і для танців, і для спорту. Для догляду за такими зачісками потрібно було лише один раз на місяць відвідувати перукарню та регулярно мити волосся. В. Сессун випустив спеціальний шампунь для волосся, який мав назву «Мий та йди» — більше не потрібні були бігуді й лаки. Авторитет В. Сессуна в перукарському мистецтві неухильно зростав. Створена ним коротка стрижка дістала назву «сесун». Геометричність градуйованих стрижок В. Сессуна скорила зручністю і можливістю варіювання. Стрижки, що виконувалися за методом Сессуна, оформляли за допомогою моделювання brushing— сушити повітрям (рис. 5.23).

Поява сучасної формоутворюючої стрижки з використанням методу Відала Сессуна дала новий напрям у перукарському мистецтві.

Рис. 5.22. Зачіска «гаврош» Рис. 5.23. Стрижка за методом В. Сессуна

У зачісках з'явилися суворість і простота. Головною вимогою до зачіски стали природність, відсутність декоративних завитків, локонів.

Пошуки нового привели до створення зачіски «гарсон». Як і в зачісці «паж», волосся стригли, підкручували всередину кінцями. Смуга градуйованого волосся то розширювалася, то звужувалася. Волосся могло бути різної довжини. Ідеальною зачіскою цього типу вважалася зачіска популярної французької співачки Мірей Матьє, але така зачіска вимагала гарного густого волосся й підходила не до кожного обличчя. Тому з'явилися з коротко підстриженою потилицею варіанти з проділами (рис. 5.24 а, б, в, г).

Волосся почали стригти нерівномірно: на потилиці коротше, значно розширилася смуга градуювання, за силуетом зачіска стала нагадувати зачіску минулих років «фокстрот». З'явилися варіанти з нерівномірно пофарбованим волоссям: із висвітленими кінцями, різноманітної довжини «пир'ячком». Треба відзначити, що «геометричні» зачіски ефектніше виглядають на брюнетках і шатенках, підкреслюючи чіткість ліній.

Наприкінці 60-х років відродилася мода на перуки, накладки, шиньйони та складні елементи (рис. 5.25 а, б, в, г, д, е, є, ж).

Особливою рисою моди 60-х років ХХ ст. був своєрідний макіяж. Круглі стрижки, плаття геометричної форми, ясні, чіткі узори в дусі поп- і опарту, світлі кольори — все це створювало образ, який дихав молодістю та чистотою. Його краще за всіх відображала відома англійська манекенниця Твіггі, яка й запровадила в моду довгі вії, підмальовуючи нижні олівцем по шкірі. Після виходу фільму «Клеопатра» з Е. Тейлор у головній ролі в моду увійшли чорні «стрілки» на верхніх повіках, що заходили за зовнішній кут ока. Світлий тон помади надавав жінкам ніжності та сексуальності. Взірцем для наслідування стала легендарна модель стилю «Лондон» Твіггі (Леслі Хорнбі) (рис. 5.25 е).

Очі, збільшені за допомогою усіх можливих прийомів макіяжу, підсилювали враження дитячості. Ідеальна жінка десятиліття не мала виражених ознак жіночності; вона була худенькою «німфеткою», яка, граючи, пізнає власну сексуальність. Товстий шар макіяжу поступився місцем новій природності.

Рис. 5.24. Варіанти зачісок у стилі «Мірей Матъє»:

а — з коротко підстриженою потилицею; б — з градуйованою потилицею;

в — з характерним об'ємом; г — з мотивами 20-х років ХХ ст.

У 70-80-ті роки ХХ ст. стали систематично проводитися та народні конкурси перукарів і косметологів, серед яких конкурси на приз «Кубок дружби», в яких брали участь спеціалісти перукарської справи Болгарії, Угорщини, Румунії, Чехословаччини, Польщі, Монголії, НДР, Радянського Союзу. Головним напрямом у моді став курс на щоденну елегантність, простоту та зручність.

Рис. 5.25. Перуки, накладки і шиньйони:

- а — симетрична зачіска з шиньйоном;
- б — асиметрична зачіска з шиньйоном;
- в — накладне волосся у вигляді «хвоста»;
- г — складна зачіска з косою;
- д — зачіска з прямим проділом і об'ємом на маківці;
- е — вечірня зачіска з довгого волосся;
- є — вечірня зачіска з короткого волосся;
- ж — Твіггі — легендарна модель 60-70-х рр.

У ці роки мода стала інтернаціональною, але разом із тим зберігалися національні традиції, особливості, притаманні лише певній країні або народу. Тому часто англійську, канадську, німецьку, французьку стрижки можна було зустріти в різних країнах світу. Розрив у модах значно скоротився, зачіски 70-х років ХХ ст. були різноманітними, поєднуючи у собі декілька елементів — стрижку, завивку в локони, м'які хвилі. Поширилися зачіски із «ступінчастою» стрижкою, «голівка пажа», зачіски з довгими чубками, що закривають чоло і брови, типу «поні» (рис. 5.26), пряме розпущене волосся, «кінський хвіст» (рис. 5.27). Фаворитами залишилися стрижки «сесун» (рис. 5.28) і «паж» (рис. 5.29).

Жінки продовжували носити стрижки «французька», «гаврош», але об'єм на маківці зник. Переважав каштановий колір волосся, за контрастом популярним став білявий. Жінки фарбували волосся «рубіном», «ірисом», «іридою». Хімічна завивка в стилі «афро» набувала величезного успіху (рис. 5.30).

Рис. 5.26. Зачіска типу «поні»

Рис. 5.27. Зачіска з «хвостом» Рис. 5. 28. Стрижка «сесун»

У зачісках на довгому волоссі спостерігалось велике перевантаження елементами, еkleктика. В одній зачісці можна було побачити кіски, джгути, валики, аксесуари (рис. 5.31 а, б).

Набули популярності буклі, плетіння (рис. 5.32 а, б, в).

Чоловічі зачіски стали подовженими, їх доповнювали бакенбарди (рис. 5.33 а, б, в).

Рис. 5.29. Стрижка «паж» Рис. 5.30. Хімічна завивка в стилі «афро»

Рис. 5.31. Вечірні зачіски 70-х років:

а — на подовженому волоссі; б — на короткому волоссі

Класична стрижка залишилася в моді. Вона стала еталоном конкурсних зачісок. У чоловічих зачісках широко використовувалася технологія градування (рис. 5.34).

Мода 80-х років ХХ ст. характеризується новими технологіями, які дають можливість урізноманітнити модні зачіски.

На Заході після бурхливих 60-70-х років припинилася орієнтація на стиль хіпі з його негативним ставленням до багатства і влади. Тепер було модним заробляти гроші, гарно одягатися й не цікавитися політикою. Західний світ став консервативним.

У моді все почалося з простих речей. У молоді традиційними лишилися зачіски панків: «їжачок» і «могиканин», а ушляхетнену версію панка демонстрували навіть на подіумах. В Англії ця течія швидко відійшла у минуле й більшість жінок охопила романтична лихоманка.

У 1980 р. великий вплив на зачіски мали Олімпійські ігри: перукарі різних країн створили чоловічі та жіночі моделі, які отримали назви «спортивна», «олімпійська»; з'явилася жіноча стрижка «олімпія» (рис. 5.35). Для них характерні коротке волосся на потилиці й об'ємна тім'яна зона, яку часто оформляли за допомогою хімічної завивки.

Зачіску «олімпію» робили як з напівдовгого, так і з короткого волосся (рис. 5.36).

Характерною рисою є велика легка хвиля, що повністю закриває чоло. На основі цієї стрижки виникло багато варіантів, з'явилися зачіски з дрібно завитими локонами, укладеними над чолом, типу стародавньоримської зачіски «доміція».

a

в

б

Рис. 5.32. Нарядні зачіски:

а — скульптурне накручені кільцями локони; б — вечірня зачіска на довгому волоссі;
в — вечірня зачіска на короткому волоссі

При цьому використовували суміші, які надавали волоссю пружності, жорсткості, еластичності. Суміші мали різний колір (блакитний, білий, матовий), бували желеподібними або рідкими, а також у аерозольній упаковці. «Ехотон», «Кохінон форте», «Белі» вважалися тонізуючими, надали волоссю природного блиску, оживлюючи його. Популярними стали стрижки «аврора», «каскад» (рис. 5.37 а, б), в яких волосся, коротке на маківці, поступово подовжується донизу.

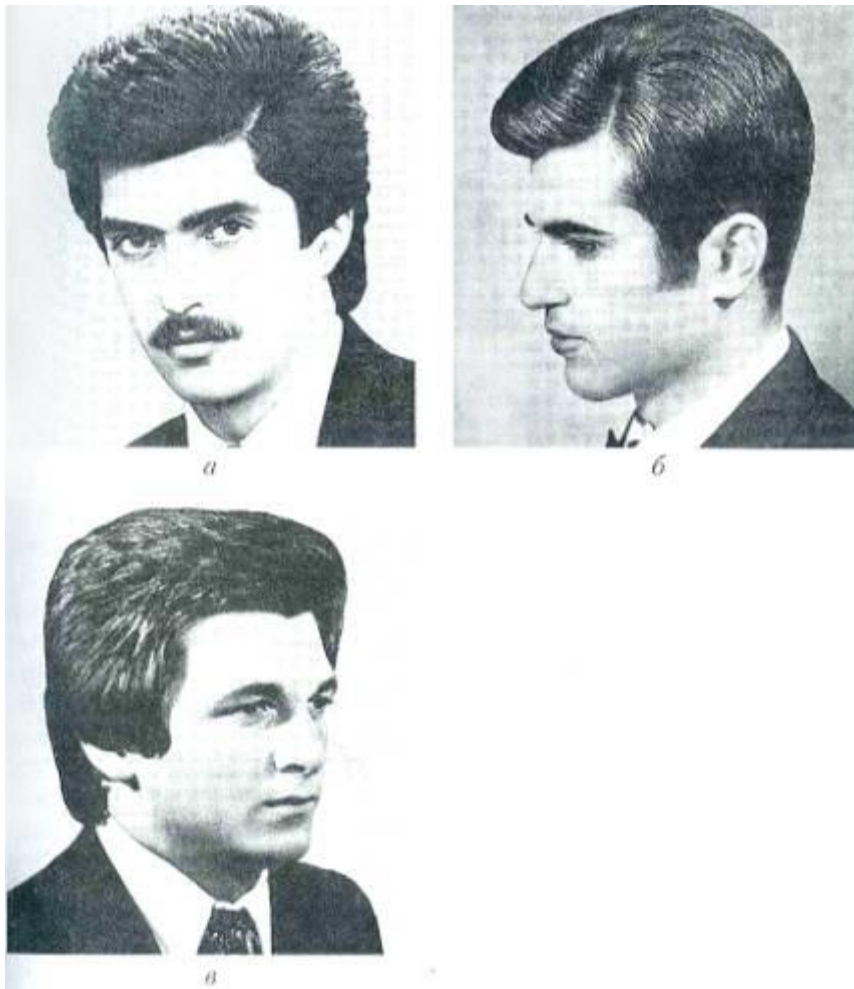

Рис 5.33. Чоловічі зачіски 70-х років:

а — базова зачіска «витязь»; б — конкурсна модель; в — повсякденна зачіска

У той час була змодельована стрижка «австрійська». На її основі з'явилася пухнаста зачіска «чайка». Деякі жінки носили коротку стрижку в стилі «манекен», що нагадувала чоловічу (рис. 5.38).

Хімічна завивка мала багато варіантів. Популярними стали «Вертикальна завивка, завивка гофре, зигзаг, часткова та інші (рис. 5.39).

Майстри при оформленні зачісок почали використовувати : гель (рис. 5.40).

Наприкінці ХХ ст. відмінності між різними країнами в галузі моди на костюми, зачіски помітно зменшилися. Тепер важко відрізнити за зовнішнім виглядом представниць Східної Європи від західноєвропейських жінок. Протягом останніх років в Україні спостерігається піднесення перукарського мистецтва. У великих містах провідні стилісти, модельєри-перукарі відкривають свої салони. У Києві, Харкові та інших українських містах відкриваються школи, де готують спеціалістів перукарського мистецтва за авторськими системами.

З'являються нові техніки колорування, мелірування волосся, балаяж. Фарбування волосся за методом колорування та стрижки, оформлені з динамічною легкістю філірування, стали справжнім вибухом у моді (рис. 5.41 а, б).

Зачіски з довгого волосся набувають природного вигляду. Навіть накручене на бігуді волосся потребує мінімальної укладки.

У чоловічій моді 80-х років ХХ ст. панують спортивні зачіски. Найбільшого поширення набувають силуети «трапеція» та «трикутник». Домінують стрижки двох напрямів: коротке волосся на потилиці та об'ємне зверху; коротке волосся зверху у вигляді «їжачка» і подовжене в нижній потиличній зоні (рис. 5.42 а, б, в, г). Проте зачіски, що нагадують моделі 70-х років, не зникають.

Рис. 5.34. Стрижка «Руслам»

Рис. 5.35. Стрижка «олімпія» Рис. 5.36. Зачіска «олімпія»

а б

Рис. 5.37. Базові стрижки 80-х років:

а — «аврора»; б — «каскад»

Популярними силуетами жіночих зачісок 1981 р. були «квадрат», «трапеція», «овал», «трикутник», які виконували на основі стрижок методом «сесун». Це надавало моделям компактності, об'єму і незначної динамічності ліній. Волосся фарбували в один колір — каштановий, коричневий, світло-русий — із незначним висвітленням кінців прядок на темному волоссі або затемненням — на світлому. Силует найпопулярнішої чоловічої зачіски наближався до овалу. Особливості цієї зачіски: низький важкий Чубок-козирок, який повністю закриває лоб. Баки підстрижені під гострим кутом і разом з волоссям на скроневих зонах прикривають вуха до середини.

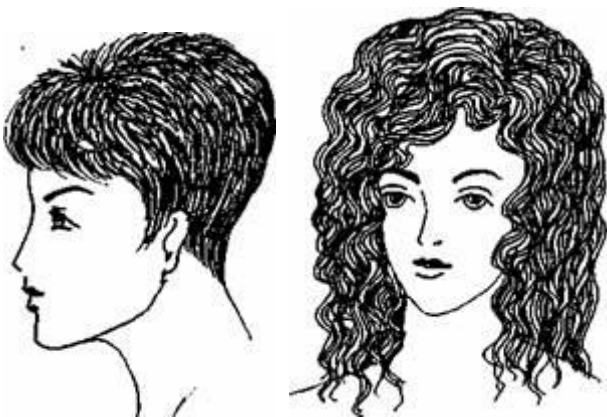

Рис. 5.38. Зачіска в стилі «манекен» Рис. 5.39. Хімічна завивка

Волосся на потилиці подовжене та прикриває комір сорочки. Лінія зачіски на потилиці значно виступає за природні обриси голови. З 1981 р. чітко стали ділити макіяж па денний — ніжний пастельних тонів та вечірній — більш яскравий і сміливий.

з 1982 р. жіночі й чоловічі зачіски стають легшими і природнішими. Волосся фарбували у світло-каштановий та яскраво-рудий кольори.

У моді 1983 р. простежується збільшення об'єму всіх силуетних форм зачісок. Як символ жіночності, в моду входять подовжені каскадні зачіски із збільшеним овальним силуетом. У зачісках авангардного напрямку з'являється висвітлення тонких прядок на фронтальних зонах голови. Для мелірування використовують фольгу та спеціальний гребінець.

У чоловічій моді помітна відмова від подовженого волосся. Того часу переважали класичні форми зачісок з чітким силуетом, помірним об'ємом і довжиною волосся.

Рис. 5.40. Зачіска з використанням гелю

а б

Рис. 5.41. Фарбування волосся за методом колорування та стрижки,

оформлені з динамічною легкістю філірування:

а — кольорова гармонія; б — коротка зачіска

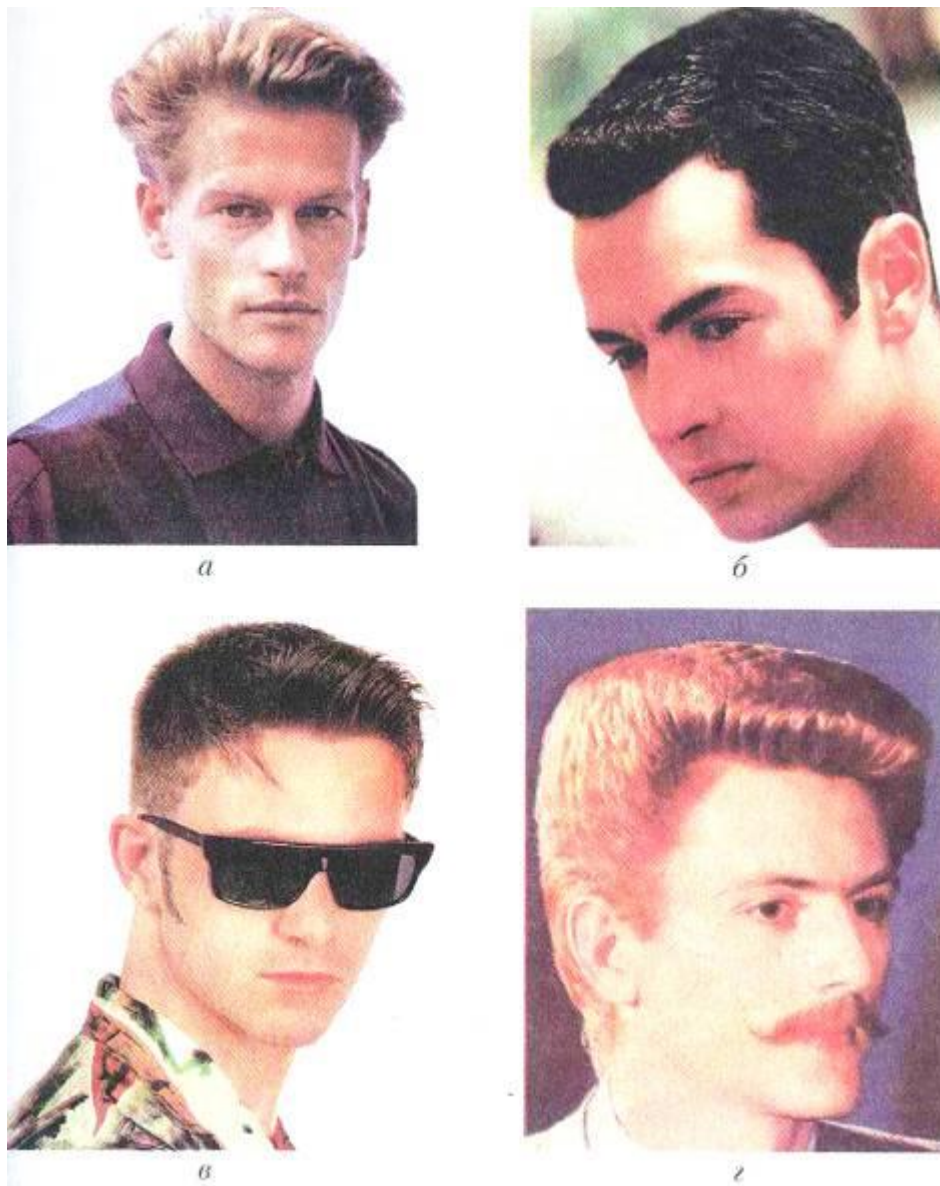

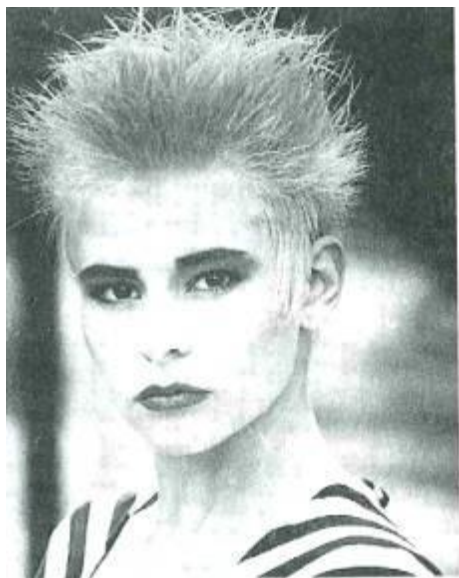
Рис. 5.42. Чоловічі зачіски 80-х років: а, б— з об'ємами в тім'яній зоні;

в — класична зачіска; г — стрижка «каре»

1984 р. — пік панування легких, динамічних моделей зачісок з перевагою голчастого скуйовдженого волосся. Моделям надавали модного вигляду за рахунок мистецьки філірованого волосся. Градуйовану стрижку було цілком витіснено стрижкою із застосуванням філірування волосся.

Жіночі зачіски 1985 р. дуже різноманітні. Це давало майстрові змогу зробити точний вибір зачіски та вдало розкрити індивідуальність. З цього часу починається новий етап у створенні образу людини. Майстер не сліпо слідує моді, а індивідуально моделює зачіску, зважаючи на особистість. Нові тенденції в моделюванні зачісок знайшли яскравий прояв у модних елементах і деталях. Це було особливо помітно в чілках: пір'єпо-дібна, «сходінками», двошарова, асиметрична. З'являється тенденція вкорочувати чілку з метою надання жіночому обличчю молодого вигляду. Така тенденція у подальшому матиме значне поширення. Відроджується інтерес до хвилястості, що підкреслює жіночість у зачісках. Хвилі виконують за допомогою елек-

тричних щипців і гребінця. В чоловічих зачісках домінує класика. Вони мають компактну форму, прямі або трохи хвилясті лінії, бачки відсутні, а чілка відчесана від лица легкою хвилею, часом укладена у формі «кока».

а

б

в

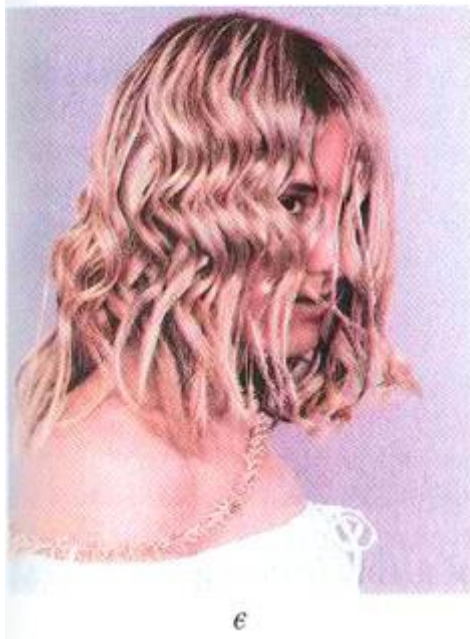
г

д

е

є

Рис. 5.43. Жіночі зачіски 90-х років:

а — авангард у стилі французької революції;

б — асиметрична стрижка;

в — стрижка другої половини 90-х років;

г — стрижка «каре»;

д — вечірня зачіска з буклів і пасом, що стирчать;

е — оформлення в стилі «американ колос»;

є — новий вид оформлення волосся кінця 90-х років

З 1986 р. першість у моді перейшла від силуету «квадрат» до силуету «крапля», від зачісок із волосся середньої довжини до моделей із дуже вкороченого волосся. На основі зачіски форми «біб» було розроблено варіант моделі з ефектом «подиху вітру». Вперше за тривалий час кольорові ефекти стали основним акцентом зачісок, які надають їм легкості та своєрідності, глибини і гри «світла й тіні». Модна кольорова гама мала широкий діапазон від чорного до білявого, але завжди колір волосся підбирали строго індивідуально з урахуванням стрижки й типу обличчя. У чоловічих зачісках були поширені моделі силуету «трапеція» та «витагнутий овал».

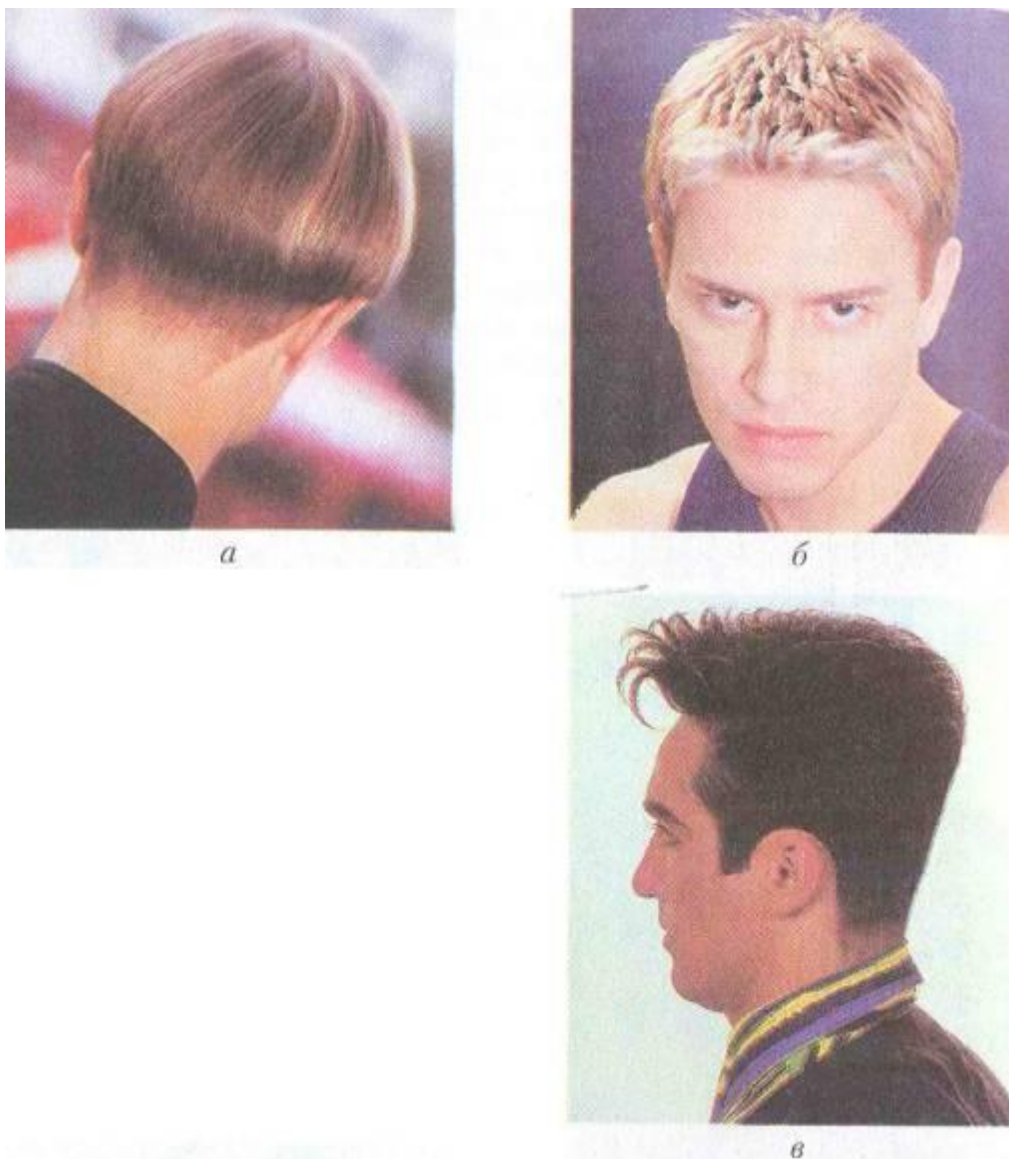

Рис. 5.44. Чоловічі зачіски 90-х років:

а — з об'ємом у верхній зоні;

б — коротка зачіска;

в — зачіска, виконана із використанням машинки

Моделювання зачісок із волосся середньої довжини в 1987 р. базувалося на створенні нових модифікацій класичної стрижки «каре». Нові модифікації були створені завдяки хімічній завивці або застосуванню укладки волосся на бігуді. На розвиток моди цього періоду впливали тенденції моди 60-х років, геометричні стрижки Сессуна. Актуальними стали доповнення з постижерних виробів: коси, «хвости», пучки, окремі пасма. Волосся фарбували у золотаво-рудий, каштановий та бронзово-мідний відтінки. Поширеними стали спеціальні коклюшки для виконання оригінальної спіральної хімічної завивки.

У 1988 р. зачіски зі скуйовдженого волосся були витиснуті моделями спокійного лаконічного характеру. Головну роль відводили ретельному оформленню ліній і деталей зачіски, основну увагу спрямовували на композиційну будову моделей та їх художнє оформлення. Це був період панування жіночого романтичного стилю. Модні жіночі зачіски оформляли хвилями, дрібними та великими локонами. Великого значення надавали фарбуванню волосся у теплі яскраві відтінки коричневого, червоно-каштанового та рудого кольорів. Кольорова гама волосся підкреслювала форму і лінії в зачісці, відтінювала обличчя, допомагала створити яскравий, колоритний образ. Значне місце відводили каскадним зачіскам із довгого, дуже завитого, що вільно спадало, волосся. Для завершення композиції такі зачіски часто доповнювали елементом «кок», бантом, заколкою, штучною квіткою. У чоловічих зачісках і далі панували класичний та спортивний напрями. 1989 р. сформувалося декілька нових модифікацій силуетних форм зачісок, які визначили наймодніші напрями. Так, на основі силуету «квадрат» з'явилися моделі «дзвоник». Такі зачіски характеризуються невеликим облягаючим об'ємом, рівномірним ритмом прямого волосся, розширенням форми при основі. Моделі цього силуету виконують як для жінок, так і для чоловіків, що є новим рисою моди.

Зачіски 90-х років ХХ ст. не тільки враховують нові віяння, а й певною мірою віддають шану історії. Починається «недбале» оформлення зачісок, що нагадує стиль Директорії кінця ХVІІІ ст. (рис. 5.43 а, б, в, г, д, е, є).

Стрижка «каре» також наче повертає нас у 20-ті роки ХХ ст. З'являються асиметрично оформлені зачіски у вигляді сходинок, що нагадують єгипетські силуети (рис. 5.43 г, д, е), а також зачіски, в яких крайня лінія оформлена із застосуванням нових методів філірування. Поширюються нові види оформлення волосся в зачіску (рис. 5.43 є).

У чоловічих стрижках переважають об'єм у верхній зоні й зведений нанівець на потилиці (рис. 5.44 а) Поступово коротка стрижка стає найпопулярнішою (рис. 5.44 б). Зручна спортивна зачіска, зроблена «під машинку», на деякий час витіснила інші моделі (рис. 5.44 в).

Наприкінці 90-х років ХХ ст. у моду входять стрижки, в основі яких лежать класичні технології, а також стрижки, модифіковані за допомогою новітніх технологічних прийомів. Упроваджуються нові види обробки волосся. Деякі чоловіки носять невеликі каймові бороди і тонкі вуса.

На зламі тисячоліть відчувається повна свобода стилів, напрямів, смаків. Яка мода очікується у майбутньому? Один із кращих перукарів світу француз Жак Дессанж, власник сотень салонів-перукарень у всьому світі, вважає, що нині моди на зачіски не існує, багато що залежить від стилю життя і характеру людини.

Рис. 5.45. Зачіски

від Жака Дессанжа

Кожен носить те, що йому подобається (рис. 5.45). Отже, майбутні перукарі мають бути готові запропонувати клієнтові все, що йому буде до вподоби, а для цього треба добре знати історію перукарського мистецтва, вивчати її, збирати відомості про майстрів та їхні творчі знахідки і разом із тим шукати свій стиль та напрям у перукарському мистецтві. Тільки за цієї умови зможуть проявитися власна творча індивідуальність і самобутність майстра.